

W Kościele łacińskim jak i u protestantów wigilia Bożego Narodzenia jest obchodzona 24 grudnia, w Kościele greckokatolickim i prawosławnym – 6 stycznia (w związku z posługiwaniem się kalendarzem juliańskim), a w Kościele katolickim obrządku ormiańskiego – 5 stycznia.

Zgodnie z tradycją w Polsce wieczerza wigilijna rozpoczyna się wraz z „pierwszą gwiazdką na niebie”. Jest to symboliczne nawiązanie do Gwiazdy Betlejemskiej zwiastującej narodzinę Jezusa, którą według Biblii na wschodniej stronie nieba ujrzeli Trzej Królowie. Wieczerzę, jak każe obyczaj, postną, rozpoczyna się modlitwą i czytaniem fragmentu Ewangelii Mateusza lub Ewangelii Łukasza w części dotyczącej narodzin Jezusa. Potem uczestnicy wieczerzy wzajemnie przełamują się opłatkiem, jednocześnie składając sobie życzenia. Na stole przykrytym białym obrusem z wiązką sianka pod spodem ustawia się o jedno nakrycie więcej, niż wynosi liczba zgromadzonych osób. Dodatkowe miejsce przy stole wigilijnym przeznaczone jest dla niezapowiedzianego gościa, a zwyczaj ten upowszechnił się w XIX wieku. Ważnym zwyczajem towarzyszącym wigilii Bożego Narodzenia jest śpiewanie kolęd. Często też pod choinką umieszczane są prezenty, które wedle tradycji przynosić ma gwiazdor, św. Mikołaj, dzieciątko, aniołek lub gwiazdka.

My również, odświętnie ubrani, zgromadziliśmy się tuż przed Świętami Bożego Narodzenia na wspólne kolędowanie.

Otoczeni zapachem igliwia i magią zbliżających się świąt wyśpiewaliśmy najpopularniejsze polskie kolędy i pełni wzruszeń usiedliśmy w swoich salach do pięknie ustrójonych stołów, do których zaprosiliśmy wszystkich pracowników naszego przedszkola, którzy na co dzień w naszych salach nie przebywają za często – panią dyrektor, panie sekretarki i kucharki, panią intendentkę oraz naszych trzech panów – Rysia, Andrzeja i Zbyszka.

Podzieliliśmy się opłatkiem, śpiewaliśmy kolędy, rozmawialiśmy o zwyczajach bożonarodzeniowych, był barszczyk i rybka

Magia tych chwil pozostanie z nami na długo!

